

се покатери по стълбитѣ за куверетата. Послѣдвахъ го. Качихъ се заедно съ него горѣ тъкмо въ тоя моментъ, когато капитанина бѣше заобиколенъ отъ Сава Катрафиловъ и Давидъ Тодоровъ. Послѣднитѣ бѣха насочили револверитѣ си къмъ него, а той разтрѣперанъ и уплашенъ съ сълзи на очитѣ се обърна къмъ Ботева, който що бѣ застаналъ до него. Още не бѣше довѣршилъ капитанина, когато Ботевъ силно удари съ крака си въ дюшемето на парахода и съ начумерено лице и силенъ гласъ изрева, като сочеше съ прѣстъ къмъ дружината въ парахода и говореше по френски. Капитанина смутенъ и уплашенъ съвсѣмъ тихо отговаряше на войводата, като безъ много-много прие напълно прѣдложението на послѣдния. Като размѣниха още по 2 — 3 думи, Ботевъ си подаде ржката да се ржкуватъ. Заповѣда Ботевъ да се освободятъ матрозитѣ и другитѣ служащи, а въ това врѣме парахода готегли съ старата си бързина и тентата ¹⁾ се дигна, която правеше да бждатъ незабѣлѣзани момчетата отъ къмъ бѣлгарския брѣгъ, а въ сѣщото врѣме прѣкриваше ги отъ взора на турската катеря, която лѣтѣше слѣлъ насъ.

На кувертата бѣха още Иваница Данчевъ и Курито, отъ които послѣдний държеше права върлината за знамето. Ботевъ направи поклонъ на капитанина и заплющѣ налоло къмъ дружината, послѣдванъ отъ Курито. Азъ останахъ за малко още горѣ. Подигнахъ си очитѣ и сълѣдахъ, какъ небото бѣше всѣкждѣ ясно, освѣтъ надъ насъ, кждѣто се спуствалъ малкъ единъ облакъ, който изпустна само нѣколко капки, кога Войновски бѣше заговорилъ. Спомнихъ си веднага за облака, който едно врѣме е прѣдвождалъ свреитѣ къмъ обетованата земя. Когато вниманието ми бѣ отнесено нагорѣ, въ парахода се чу глъчка подобна на кавга. Слѣзохъ и видѣхъ,

¹⁾ Завѣса въ парахода.